ΕΤΟΣ Γ΄. — ΑΡΙΘ. 326 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

—

Ἐθεάθησαν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔπιπτεν ὁ κεραυνὸς ὁ κ. Τρικούπης μετὰ τοῦ κ. Βλάχου, κρατοῦντος χάρτινον κινεζικὸν φανὸν, μετ' εὐλαβείας περισυνάγοντες τὰ τεμάχια τοῦ καταπεσόντος κεραυνοῦ, ἃ καὶ περιέκλεισαν εἰς πολυτίμους ὑελίνους φιάλας. Λέγεται ὅτι θέλουν τοῖς χρησιμεύσει εἰς προσεχῆ ἐγκύκλιον ἣν θ' ἀπολύσουν περὶ τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν νέαν πλοκὴν τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων.

—

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ εὕρωμεν τὸν Ἀραμπῆ μας!

Ἡμεῖς τοὐλάχιστον τὰ ἐξελάβομεν ἐκ τῶν περιεργοτέρων ἑλληνικῶν φαινομένων αὐτὰ τὰ θρυληθέντα περὶ συνάξεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πεζικοῦ ἐν τοῖς παραπήγμασι, μικρᾶς διαδηλώσεως ὅτι δὲν συμπεριλαμβάνονται ἐπαρκῶς εἰς τοὺς μελετωμένους προβιβασμοὺς, μηνύματα ἀπὸ τοὺς σωματάρχας τῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ἀνακρίσεις καὶ τὰ λοιπά. Καὶ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταραχαὶ ἤρχισαν ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τοῦ πεζικοῦ, οἱ ὁποῖοι τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελον παρὰ νὰ προβιβασθοῦν, παραπονούμενοι ὅτι τὸ κιρκασιανὸν στοιχεῖον προτιμᾶται, ὅπως ἐδῶ ὑπάρχει ἰδέα ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ προτιμῶνται, ἐνῷ δὲν εἶναι Κιρκάσιοι. Καὶ μὰ τὸ ναὶ, εἴτε εἶναι ἀληθῆ τὰ θρυληθέντα, εἴτε δὲν εἶναι, ἀπὸ τῆς μακαρίας Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζικοῦ παραγκωνιζονται, ἐνῷ μεθ' ὅλας τὰς προόδους τῆς ὀχυρωματικῆς καὶ τῆς πυροβολικῆς, στρατὸς θὰ πῇ πεζικὸν, κατὰ τὰ ὀκτὼ σχεδὸν δέκατα. Παραγκωνίζονται δὲ κατ' εὐθὺν λόγον τῶν βαρῶν ἃς οὗτοι ὑφίστανται, ἐν δυσανακλογίᾳ πρὸς τοὺς συναδέλφους των βαθμούχους τῶν λοιπῶν σωμάτων. Εἰς καλὰς καὶ μὴ καλὰς περιστάσεις, πεζικὸν πάντοτε εἴχομεν· ἐνῷ μηχανικὸν, ἂν ἀφαιρέσῃς τὸ ἐκλεκτὸν σῶμα τῶν πυροσβεστῶν, παραλύσαν καὶ αὐτὸ δυστυχῶς, καὶ πυροβολικὸν, εἶναι πολυτέλεια τῶν νεωτέρων μόλις χρόνων καὶ κυρίως τῶν δύο ἐπιστρατειῶν, τῆς ἀναπήρου τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ Πετιμεζᾶ καὶ τῆς χωλῆς τῶν κυρίων Τρικούπη καὶ Καραϊσκάκη. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἱππικὸν εἴχομεν χωρὶς ἵππων καὶ πυροβολικὸν χωρὶς πυροβόλων. Τὸ πεζικὸν ὅμως πάντοτε ἔδρα, καὶ ἂν ὅλα τὰ σώματά μας ἐφύλαξαν μετὰ σωφροσύνης παραδειγματικῆς τὴν παρθενίαν των ἐκ τοῦ αἵματος, τὸ πεζικὸν ὅμως ἔλαβε συχνὰ διὰ πυρὸς βαπτίσματα, διότι, ἐὰν δὲν ἔσχε συστηματικὸν πόλεμον, πλήρεις ὅμως ἔχει τὰς παραδόσεις του ἀπὸ κλεφτοπόλεμον. Παραδόξως πως. ἀντὶ νὰ λάβῃ διὰ τοῦτο δικαίαν ὑπεροχὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων σωμάτων, παρηγκωνίσθη διὰ τὴν ἔνοχον ἀμέλειαν τῶν κυβερνήσεων καὶ τὸ ἐγκληματικῶς *τσιγγούνικον* τῆς μισθοδοσίας. Ὁ πεζὸς ἀξιωματικὸς κατήντησεν εἶδος Ἐλβετοῦ μισθωτοῦ· ἡ ἀνατροφή του ὑπελήφθη ἐλάσσων τῆς τῶν ἄλλων· ἐπεκράτησε πεποίθησις ὅτι οἱ τοῦ πεζικοῦ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χυδαῖοι. Καὶ ὅμως ἂν ἔχωμεν ὀλίγους ἀξιωματικοὺς δοκιμασμένους, ἄνδρας καρδίας καὶ ἀρετῆς, οὗτοί εἰσιν οἱ τοῦ πεζικοῦ. Ἀλλὰ τίς ἐφρόντισε διὰ τὴν τελειοτέραν ἐκπαίδευσίν των; Τίς ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀξιοπρεπεστέραν συντήρησίν των; Ἢ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι οἱ μὲν τοῦ μηχανικοῦ ἀξιωματικοὶ κυρίως πρὸ τῆς συστάσεως τῶν πολιτικῶν μηχανικῶν εὕρισκον πλῆθος εὐκαιριῶν πλουτισμοῦ, οἱ δὲ τοῦ πυροβολικοῦ ἐφόδια ἔχοντες μείζονα πολυτέλειαν γνώσεων, μερικὰ γαλλικὰ, ὀλίγον χορὸν, κλειδοκύμβαλον, ξιφομαχίαν, καὶ στολὴν πλέον ἐλκυστικὴν καὶ κάλλος ἀκόμα προσώπου ἤνοιξαν *μὲ τὸ σπαθί των* δρόμον εἰς τὰς μεγάλας προῖκας, ἐνῷ εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοῦ πεζικοῦ ἔπεσεν ὁ κλῆρος τοῦ συσσιτίου, τῶν λινῶν σκελεῶν, τῆς ἀπερίττου στολῆς καὶ ὅλων τῶν στρατιωτικῶν κόπων μὲ τὸν ἄχαριν μισθὸν ἑκατὸν ἕως διακοσίων δραχμῶν. Ἐσχάτως δὲ, χάρις εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ κ. Γρίβα, ἐστερήθησαν καὶ αὐτῆς τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, ἐὰν μὴ ἔχωσι νὰ ἐπιδείξουν τόσον ποσὸν προικός! Καὶ δὲν εἰρωνευόμεθα τὸν κ. Γρίβαν, εἰλικρινῶς ἐκλαμβάνομεν τὸ μέτρον του ὡς φιλάνθρωπον, διότι εἶναι τῷ ὄντι ἀπάνθρω-

πον καὶ γελοῖον νὰ βλέπῃ τις τὴν γυναῖκα ἀξιωματικοῦ νὰ ξενοπλόνῃ ἢ νὰ ξενοῦράπτῃ. Τοῦτο μόνον ὅτι ἐνῷ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὑπέγραφε τὸ ἕνα διάταγμα, διὰ τῆς ἄλλης, ἀ! ἐλησμονήσαμεν, διὰ τῆς αὐτῆς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ παρασκευάσῃ νομοσχέδιον αὐξήσεως τῶν μισθῶν. Εἶναι πλέον ἀνάξιον σπουδαίου ἔθνους νὰ περιμείνῃ ὁ Ἕλλην ἀξιωματικὸς νὰ γίνῃ στρατηγός, διὰ ν' ἀποκτήσῃ μισθὸν τὸν ὁποῖον θὰ ἔχῃ ὁ Ἄγγλος ἐπιλοχίας.

Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἂν ἐξακολουθήσωμεν σκεπτόμενοι τόσον ἑρμαφροδίτως περὶ στρατοῦ, λίγο ἀκόμα, ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Ἀραμπῆ μας!

—

Εἰς τὰ ὑπὸ τῆς *Ἐφημερίδος* δημοσιευθέντα ἀδιαφιλονείκητα πλέον περὶ τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἀραμπῆ, τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ ὀνόματος ὄντος *Νικολῆ Οὐραβῆ*, προστίθεμεν καὶ ἰδικάς μας θετικωτάτας πληροφορίας καθ' ἃς ὁ Ἀραμπῆ εἶναι Χῖος τὴν πατρίδα καὶ ὀνομάζεται ὅθεν **Μισὲ Νικολῆς**.

—

Πλὴν τῶν Αἰγυπτίων λοιπόν, τοὺς ὁποίους δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν, ἔχομεν νὰ κάμωμεν μόνον μὲ τοὺς Ἱσπανούς, οἵτινες καὶ αὐτοὶ διεκδικοῦν τὸν Ἀραμπῆ γιὰ δικόν τους. Τί τυχοδιωκτικοὶ λαοὶ ἡμεῖς οἱ δύο τῆς Μεσογείου ποῦ εἴμεθα. Ὑπερήφανοι καὶ οἱ δύο εἰς τοὺς προγόνους μας, ὀλίγον λῃσταὶ ἀμφότεροι, διῃρημένοι κατ' ἐπαρχίας, γόνιμοι εἰς διαδηλώσεις, ἔχοντες περισσοτέρους καβαλιέρους ἀπὸ ἀροτριῶντας βόας, συνηντήθημεν τώρα καὶ εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ Ἀραμπῆ ἀξιώσεις μας, συνηντήθημεν ἀκόμη ὅτι καὶ τὰ δύο ἔθνη χωρὶς νὰ μᾶς λογαριάζουν πολὺ ἀνακατωθήκαμε παρὰ τὸ ἀνάστημά μας εἰς τὸ αἰγυπτιακὸν ζήτημα. Νοστιμώτατον ἦτο, ὅταν ἐσχάτως ὁ ἱσπανικὸς τύπος ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ἱσπανικὴ κυβέρνησις διοργανίζει ἐκστρατείαν 25,000 ἀνδρῶν διὰ τὴν Αἴγυπτον, οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, ἡ Ἱσπανία μπορεῖ νὰ ἐξοπλίσῃ 25,000 ἄνδρας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ τὰ μέσα νὰ τοὺς μεταφέρῃ οὔτε χρήματα νὰ τοὺς προφοδοτήσῃ!!

—

Ἔχουσι καὶ τὰ ἄλλα Κράτη κονδύλιον εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἀποστολαί*. Ἀλλ' ἐμπεριλαμβάνονται ὑπ' αὐτὸν ἀποστολαὶ ἐπιστημονικαί, οἷον ἐκδρομαὶ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, περίπλοι τῆς Γῆς, ἔρευναι ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, προσηλυτισμοὶ θρησκευτικοί, πολιτικὴ κατάκτησις, ἐξημέρωσις ἀγρίων, μελέται κλάδου τοῦ πολιτισμοῦ, εἰδικῶς ἀκμάζοντος εἰς ἕνα τόπον, κλπ. κλπ. Τοιαῦται ἀποστολαὶ ὄχι μόνον δὲν εἶναι χάριτες ὑπουργικαὶ ἀπονεμόμεναι εἰς εὐνοουμένους, ἀλλ' εἶναι καθήκοντα ἀνιαρὰ πᾶ ὁποῖα μόνον ἥρωες τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς ἠθικῆς ἢ ἔκτακτοι ἐξοχότητες ἀναλαμβάνουν νὰ ἐκτελέσουν.

Ἐδῶ ἰδοὺ πῶς ἐννοοῦνται αἱ ἀποστολαί:

Ὁ κ. Ξ. — ἂς τὸν ὀνομάσωμεν οὕτω — ἐπεθύμησεν ἡ ψυχή του νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς Παρισίους νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Πηγαίνει εἰς τὸν ὑπουργὸν τοῦ ὁποίου εἶναι εὐνοούμενος, καὶ τοῦ λέγει:

— Στεῖλέ με εἰς τὸ Παρίσι γιὰ δύω τρεῖς μῆνας μὲ δυὸ τρεῖς χιλιάδες δραχμαῖς, γιατὶ ἔσκασα μ' αὐταῖς τῆς ζέσταις!

— Τί νὰ ποῦμε ποῦ πηγαίνεις νὰ κάνῃς;

— Πῆς; πῆς. . . πῆς ὅτι θὰ σπουδάσω τὰ λιπάσματα τῆς Γαλλίας χάριν τῆς ἑλληνικῆς γεωργίας.

— Μάλιστα.

Ἡ κατάχρησις αὐτὴ ἦτο κυρίως κουμουνδουρική· δυστυχῶς εἰσήχθη καὶ ἐπὶ τοῦ κ. Τρικούπη καὶ κάπως νομίζομεν ὅτι ἔλαβε καὶ μερικὰς διαστάσεις.

Καὶ ἔχομεν λοιπὸν διὰ κάθε ψύλλου πήδημα καὶ μίαν ἀποστολήν.

Εἶναι λόχος ὁλόκληρος ἀνθρώπων εἰς κίνησιν ὡς ἀπεσταλμένων.

Καὶ τί ἀπεσταλμένων!

Πρόκειται νὰ συστηθῇ ἓν Διδασκαλεῖον!

Ἀποστολή.

Νὰ ἱδρυθῇ Γυμναστήριον!

Ἀποστολή!

Νὰ μοιρασθῇ γαλέτα εἰς μερικοὺς πρόσφυγας.

Ἀποστολή!

Ν' ἀγορασθοῦν δύο ἄλογα!

Ἀποστολή!

Νὰ κάμουν γυμνάσια οἱ Γάλλοι!

Ἀποστολή!

Νὰ δώσῃ ἐξετάσεις τὸ σχολεῖον στῆς Κουκουβάουνες.

Ἀποστολή!

Οὕτω ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ κ. Τρικούπη ἔγιναν Ἀποστόληδες, τεθέντες ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ σεβαστοῦ θείου του Ἀρχιαποστόλη.

—

Ἔχομεν τὸ πρῶτον ῥάπισμα κατὰ τῶν παρασήμων· ὁ διακεκριμένος ἰατρὸς τοῦ Μεσολογγίου κ. Α. Δροσύνης, ὁ ἐπὶ ἀδελφῇ γαμβρὸς τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη, ἀκολουθῶν τὴν οἰκογενειακὴν παράδοσιν, ἐπέστρεψε τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ παράσημον, νομίσας αὐτὸ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἀξιοπρέπειάν του, διότι ὁ κ. Δροσύνης οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν ἐν τῷ βίῳ του ὥστε νὰ παρασημοφορηθῇ. Τοὐναντίον ἦτο καὶ εἶναι ὁ ἀγαπητὸς ἔξοχος ἰατρὸς τοῦ Μεσολογγίου, ἐνασκῶν διὰ τῆς ἀγάπης αὐτῆς τῶν συμπολιτῶν του μεγάλην πολιτικὴν ἐπιρροήν, καὶ μίαν μόνην ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ του θλίψιν, ἐκείνην ἣν πάντες ἔχομεν, τὴν ἀπώλειαν τοῦ μεγάλου συγγενοῦς του.

—

Χάριν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀληθῶς ἱπποτικοῦ παραδείγματος ποιοῦμεν παράβασιν κανόνος, δημοσιεύοντες τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰδιωτικὴν ἀναγγελίαν τοῦ σεβαστοῦ φίλου μας κ. Α. Δροσύνη:

Μεσολόγγιον τῇ 25 Ἰουλίου 1882.

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη!

Πρὶν ἀναγνώσω τὰ περὶ σταυροφοριῶν ἄρθρα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἐπέστρεψα τὸ παράσημον ὅπερ ἠδυνάμην νὰ φέρω πρὸ δεκαετηρίδων ἐὰν ἤθελον, ἀλλ' ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν Σχολὴν, εἰς ἣν καὶ ὁ ἀοίδιμος ἀδελφός μου Ἐπαμινώνδας, οὐδέποτε ἐπεζήτησα· λοιπὸν ἂν μὲ κατετάξατε, ἀφαιρέσατέ με ἀπὸ τοὺς καταλόγους Σας.

Ὁ φίλος Σας

Α. Μ. Δροσύνης.

—

Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κ. Σκίπη διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς διὰ τοῦ κ. ΣπυροΜήλιου δι' ἡμᾶς τότε θὰ ἔχῃ ἀγαθωτάτην ἔννοιαν, ἐὰν ὁ κ. Σπύρο Μήλιος ὡς στρατιωτικὸς νέος, μορφωμένος, διελθὼν διὰ τόσων σωμάτων, ἀναστρεφόμενος μετὰ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας, θελήσῃ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἀναμορφώσεως τῆς χωροφυλακῆς τοὐλάχιστον ἐν Ἀθήναις. Ἐὰν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ διορισμοῦ του ἀλλάξῃ τὸν Θεὸν παντὸς ἀγρίου χωροφύλακος, καὶ τὸν κάμῃ ἀπὸ Τοῦρκον καὶ Βασιβουζοῦκον Χριστιανὸν καὶ Ἕλληνα καὶ προσκαλέσας ὅλους μίαν πρωΐαν τοῖς εἴπῃ:

— Κύριοι χωροφύλακες, τὸ στέμμα τὸ ὁποῖον φέρετε, οὔτε κανένα ἀγαλήκη σᾶς παρέχει, οὔτε καμμίαν δεσποτείαν· εἶσθε ἁπλῶς ὑπηρέται τῆς τάξεως· δὲν δύνασθε νὰ σηκώσητε χέρι κατὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐγκληματίου· μὴ ἀνθιστάμενον ὀφείλετε νὰ τὸν ὁδηγήσητε χωρὶς δεσίματα καὶ σπρωξιαῖς ἐνώπιόν μου· ἀνθιστάμενον νὰ τοῦ κρατήσητε τὰς χεῖρας ἄνευ οὐδεμιᾶς κακώσεως καὶ πάλιν νὰ τὸν ὁδηγήσητε ἐνώπιόν μου. Πληρώνεσθε διὰ νὰ προστατεύητε τοὺς πολίτας· πληρώνεσθε διὰ νὰ καταδιώκητε τοὺς κακούργους· ἰδοὺ ἡ ἀποστολή σας. Πᾶσα παράβασις τῶν στενῶν αὐτῶν ὁρίων ἔχει νεμποῦτι, φυλάκισιν, στρατοδικεῖον, ὑπερορίαν!

Ἐὰν πρὸς τὴν γλῶσσαν ταύτην συμμορφωθῇ ὁ κ. Σπῦρο Μήλιος, ἀφοῦ ἔχει καὶ τὴν νεότητα καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχὺν ἵνα συμμορφωθῇ, θ' ἀγαπηθῇ ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηνῶν, θ προσενέγκῃ μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ θὰ τιμήσῃ καὶ τὸ ἰδικόν του καὶ τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα.

—

Ἡ κυβέρνησις ἐφρόντισε διὰ νὰ ἐξευγενίσῃ τὴν φυλὴν τῶν ἵππων νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν ἱππικὴν ἑταιρίαν ἓξ κήλωνας ἀραβικοὺς ἵππους. Ἡ κυβέρνησις θὰ ἐφρόντιζε πρακτικώτερον ἐὰν ἀντὶ κηλώνων ἵππων ἔφερεν ἐδῶ κήλωνας Ἄραβας, ὁλκῆς τοῦ Ἀραμπῆ, πρὸς τελειοποίησιν τοῦ εἴδους τῶν *ἀνδρῶν*.

—

Περίεργον φυσιολογικὸν φαινόμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον ὠχριᾷ ὁ τελευταῖος τρίμηνος ὕπνος μιᾶς γυναικὸς ἐν Γαλλίᾳ. Οὔτε ὁ πεσὼν κεραυνὸς *ἐξύπνισε* τοὺς κοιμισμένους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

—

Ὅ,τι κατωρθώσαμεν νὰ καταλάβωμεν ἀπὸ τὰ συγκεχυμένα τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* περὶ τοῦ *παρασήμου τοῦ σεισμοῦ* ὅπερ ζητοῦν δύο τρεῖς ἰατροὶ μεταβάντες εἰς Χῖον, ἐν οἷς καί τις ἐν Παρισίοις τώρα σπουδάζων, ὅλα τὰ παράσημα αὐτὰ δὲν τὰ ζητοῦν αὐτοί, ἀλλ' ὁ Καμπούρογλος ἐπ' ὀνόματί των, οἰονεὶ μεσιτεύων, καὶ ὅτι τὰ ζητοῦν πάλιν ὄχι διότι τὰ ζητοῦν, ἀλλὰ διότι τὸ ἔλαβεν εἰς ὅστις εἶχε πάγει μαζύ τους εἰς Χῖον, ὡς νὰ ἦτο μόνον ἡ ἐπίσκεψις τῆς Χίου ἡ μόνη σελὶς τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ ἑνός, καὶ ὅτι εἶναι ἅγιος ὁ λόγος τῆς ἀπονομῆς αὐτῶν τῶν παρασήμων, ἐφ' ᾧ νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς εἰς τὰς ἄλλας τάξει καὶ νέαν ἴσως, τὸ παράσημον τῆς ἁγιοσύνης. Ταῦτα μοχθηρῶς καὶ μετὰ πολλῆς τῆς κακογλωσσίας.

—

Εἰς τὸν φίλον συντάκτην τοῦ *Ῥαμπαγᾶ* παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῷ *Ἀραμπῆ* ὁ κ. Σουρῆς οὔτε ἤξευρε τίποτε περὶ ὀθωμανικῆς σημαίας, καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς ἦτο πολυτέλεια τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν; ἐξ ἐκείνης τῆς πολυτελείας ἥτις ἠδύνατο νὰ τοὺς ὠθήσῃ αἴφνης ἂν εἶχον καμμίαν πρόχειρον νὰ βγάλουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὴν σημαίαν τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρα. Ὁ κ. Σουρῆς εἶχε προωρισμένα διὰ τὴν παρῳδίαν τὰ σήματα τῆς ἐν τῇ Ἀϊδῇ παρελάσεως τοῦ *Ἀμνέριδος*. Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Διὰ νὰ τὸν πειράξωμεν ὅμως ὀλίγον, τῷ παρατηροῦμεν ὅτι ἡ τουρκικὴ σημαία δὲν πρέπει νὰ τὸν ταράττῃ, τόσον τουρκοφάγον ὄντα, ὡς τοὺς Γάλλους τὰ πταιρνίσματα τοῦ Βίσμαρκ. Αὐτὰ χάριν τῆς ἀδελφοχύνης.

—

Ἀφοῦ πλέον καὶ οἱ στρατιῶταί μας ἔγιναν γυναῖκες καὶ τραυματίζουσιν ἐν Βόλῳ διὰ ψαλίδος!

—

Ἐὰν κάμνωμεν νέαν ἐπιστρατείαν χάριν τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοὺς ἐξαιρουμένους θὰ συμπεριληφθῶσιν ὅλοι οἱ ἄνδρες, τὰ δὲ σώματα θὰ συμπληρωθῶσιν ἀπὸ γυναῖκας!

—

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ *Ἀραμπῆ* ἐν τῷ Ἀπόλλωνι. Γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀραμπῆς ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐπιβαίνων ὄνου.

Ὁ Σουρῆς πρὸς τὸν διευθύνοντα τὴν παράστασιν:

— Ἂν τύχῃ καὶ φωνάξουν φόρα ὁ ποιητής! βγάλτε τὸ γαϊδοῦρι γιὰ 'μένα.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ.

Μετὰ τὴν ἐπίσημον πρόσκλησιν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξένου τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ὑποβάλωσιν αὐτῷ οἱ παθόντες ἕλληνες κατάλογον τῶν ζημιῶν αὐτῶν, πάντες ἀνεξαιρέτως ἔσπευσαν, ἐν τῷ δικαίῳ αὐτῶν· νὰ ὑποβάλωσι τὰς δικαίας αὐτῶν ἀπαιτήσεις.

Ἐκ τούτων εὐτυχήσαντες νὰ βάλωμέν τινας εἰς τὸ χέρι δι' *ἀδρᾶς δαπάνης* δημοσιεύομεν, ὅπως ἴδῃ τὸ Πανελλήνιον ὁποίας καταστροφὰς ὑπέστησαν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς, ἐκτὸς ἐξαιρέσεών τινων.

Αἴτησις Θεραπεύσεως.

Πρὸς τὸν σεβάσμιον ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐσωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπουργεῖον. *Κύριε ὑπουργεῦ*. Σπεύδω διὰ τοῦ παρόντος *ἡμίκλαστον* νὰ σᾶς ὑποβάλλω τὰ ἀποκατινά μου παράπονα. Τὸ μαγαζί μου, (διότι πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἤμουν μαγαζάτορας), καὶ ὅτι τὸ μαγαζί μου, ὃ ἐστὶ κατάστημα, ἦτο κείμενον ἀντίκρυς στὸ μεγάλο δρόμο, στὴ ῥοῦγα, ποῦ ἤτανε καὶ τὸ προξενεῖο τῆς Ἑλλάς, ὥστε τὸ εἴξερε καὶ ὁ κὺρ πρόξενος, ἔστω μὲ τὸ νὰ περιδιάβαινε καθεκάστης τῆς ἡμερός. Εἶχα πρᾶγμα μέσα μπόλικο εἰς διαφόρων εἰδῶν, μερικὰ τῶν ὁποίων εἶχαν κοῦστο, εἰς τόσο, ποῦ δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσα κούστιζαν, ἀλλὰ πάντοτες κούστιζαν πολύ. Εἶχα καὶ ἄλλα συμφέ-

ροντα δουλειῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων πρέπει, μὰ τὸ ἐπειδὴ καὶ ἐζημιώθην, ν' ἀποζημιωθῶ, εἰς βάρος τῆς Αἰγυπτος.

Καὶ ἰδοὺ τὰ λύτα τῶν ζημίων μου κατὰ ἀκρίβειαν καὶ πέρνω καὶ ὅρκο.

Ἀξία μαγαζίου ἐκτὸς τῆς ἀξίας του Λίρες 1200, καὶ λίγαις εἶνε, ἀλλὰ δὲν μπειράζει.

Κεραμίδια του, μερικὰ τῶν ὁποίων εἶχα ἀλλάξει ἐφέτος, διότι ἔτρεχαν, Λίρες 100, μὲ μεγάλο ἔκπεσμὸ τὰ βάζω καὶ αὐτά.

Ἀξία ἐνοικίων τὰ ὁποῖα ἐζημιώθηκα, ἂν καὶ δὲν τὰ πλήρωσα, ἀλλ' ὅπως δήποτες θὰ τὰ πλήρωνα, διότι ἦταν δικά μου, ἐπειδὴ καὶ τὸ μαγαζὶ δὲν ἦτανε δικό μου, ἦτανε ὅμως δικό μου τὸ μαγαζὶ, διότι εἶχα πρᾶγμα δικό μου μέσα, Λιρ. 5,000, καὶ αὐταῖς μὲ σκόντο.

Ἀξία προσωπικῆς μου ἀξίας. Αὐτὴ πλέον τὴν ἀφίνω εἰς τὴν προσωπικήν σου ἐκτίμισι, ἀλλ' ἂς τὴν βάλωμε καὶ αὐτὴ πρὸς ζημίαν τῆς ἀξίας μου μὲ λίρες 10,000, χωρὶς συγκατάβασι.

Ἕνα ζευγάρι παποῦτσα τῶν παιδιῶν μου ἀφόρετα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐσκόπευα νὰ τὰ γυρίσω 'πίσω, ἐπεδὴς καὶ δὲν τοὺς ἔκαμαν, ἂς τὰ βάλωμε καὶ αὐτὰ μὲ λίρες τράνζετο λίρες 50. Καὶ τοῦτο κατὰ χάρις ἐκεινοῦ ποῦ δὲν τὰ ἐπληρώθη.

Τὸ ψωμότυρό μου ποῦ πάει χαμένο. Μία λίρα.

Ζάχαρι καὶ καφὲ ποῦ εἶχα ψουνίση γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ πάγω λιρ. 5.

Ἕνα γουδὶ καινούργιο πολίτικο τῆς παραγγελίας, καὶ ἔχω καὶ ἀπόδειξις πληρωμῆς, τὴν ὁποίαν ἔχασα στὴ καταστροφὴ, λίρες 20 1]2 εἰς γρόσα τσουρούκικα, νὰ λέγω καὶ τὴν ἀλήθεια.

Ἕνας σκύλος κυνηγάρικος ποῦ ἐκάϊκε, ὡς καθὼς ἀκούω, διότι τὸν ἔχασα καὶ δὲν ξέρω τί γίνεται καὶ μοῦ κόστιζε λίρες 200, ἄνευ συγκατάβασις, τολιγότερο,—πρὶξ —σφὶξ.

Ἀφίνω τόρα τἄλλα ἔξοδα ποῦ δὲν λογαριάζονται τοῖς μετρητοῖς, καὶ τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ λογαριασθοῦν ἐπάνω κάτω εἰς τὸ ποσὸν τῶν 6,000 ἕως πέντε λιρῶν.

Ὥστε ἔχομε σοῦμα, ἐκτὸς τῶν ξεχασμένων, π. χ. τῆς τρομάρας μου, τῆς τρομάρας τῆς γυναῖκάς μου, καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου—ποῦ χάθηκε,—ποῦ μπορεῖ κἀνεὶς νὰ τὰ ὑπολογίση στὸ λογαριασμὸ ἐπάνω, ὡς ἔγγιστα ἴσα μὲ 10,000 λίρες. Ἀλλ' αὐταῖς τῆς ἀφίνω στὴ ψυχὴ τῶν γονέων ποῦ μᾶς κατέστρεψαν.

Σοῦμα . . . . . .

Ἀ εἶχα καὶ μιὰ μποτίλια ῥακὶ, ὄχι σοῦμα, καλὸ ῥακὶ, χιώτικο—ἀξίας λίραις 70.

Σοῦμα . . . . . λίρες στερλίνες καὶ τούρκικαις μαζὶ ἀνεκατευμέναις, τὸ ὅλον λίρες σουρουσούλα, διαφόρων ἐθνῶν. Λίρες : 32,641 1]2. Τὴ μισὴ τὴ χαρίζω.

Εὐπειθέστατος ῥαγιᾶς τῆς Ἑλλὰς

Γιαννακὸς Κουντομεμὲς

καὶ Χατζῆς.

Ἔχω καὶ πασαπόρτι καὶ εἶμαι πρὸς ἀπόδειξις καὶ ὑπογεγραμμένος εἰς αὐτὸ μὲ τὸ δεξὶ ἐνώπιόν μου. Βάζω, ἂν χρειαστῇ, καὶ δευτέρα ὑπογραφὴ μὲ τὸ ἰδιό μου χέρι καὶ ἀκόμα καὶ βούλα μὲ τὸ μικρό μου δάχτυλο, καὶ ὑπογράφω τὴν παροῦσα διὰ τὸν ἀγράμματον ἑαυτόν μου ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Διὰ ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ζητῶ αἴτησι θεραπεύσεως μὲ τὸ δίκαιόν μου.

Τύπος δακτύλου.

Δευτέρα αἴτησις.

Κατάλογος ζημιῶν. Ἐλλείψει χαρτοσήμου ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου μεθ' ὅλων τῶν διατυπώσεων τοῦ χαρτοσήμου. Λαμβάνετε ἐσωκλείστως καὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Κέριε ἀξιότιμε Γενικὲ ἡμῶν ὑποπράξερε!

Ὁ κάτωθι ὑποφαινόμενος καὶ διὰ τῆς ἐσωκλείστου φωτογραφίας του, διὰ τὸ πιστὸν καὶ ταυτόσημον τοῦ γράφοντος, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς Α. Ε ὑμῶν, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ λέξιν τάδε.

Ἐγὼ, ὁ ὑποφαινόμενος κάτωθι ἐνυπογράφως, ἤμην ἐγκατεστημένος ἀνέκαθεν ἔν τε τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ, ὅπου ἀρίχθην πρό τινων μηνῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐγκατασταθῶ.

Εἰς τὴν μίαν πόλιν τούτων, ἀκριβῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι, ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ταραχῆς ἐν ᾗ διατελῶ, ὡς ἐκ τῶν τελευταίων συμβάντων, ὡς ἐκ τῆς σφαγῆς προελθόντων τῶν Εὐρωπαίων, ὧν συμβάντων ἐλπίζω νὰ προῆλθε εἰς τὰς ἀκουὰς ὑμῶν ἡ γνῶσις, ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως ἐν ᾗ διατελῆτε, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐκ τούτου ἕνεκα, ὑπέστην κἀγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνυπολογίστους ζημίας, προελθούσας ὡς ἐκ τῆς ἀνομάλου καταστάσεως τῶν Αἰγυπτιακῶν πραγμάτων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω πρὸς ὑμᾶς, ἐν ὑποσημειώσει τῶν ζημιῶν μου, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων κατέστην ἐνδεὴς, πρᾶγμα ἄγνωστον ἕως χθὲς εἰς ἐμέ.

Ἡ περιουσία μου κ. Γενικὲ Ὑποπρόξενε, ὑπολογίζετο εἰς πολλὰς χιλιάδας λίρας, ὧν ἡ σημείωσις κεῖται εἰς δικφόρους χεῖρας φονευθέντων σχεδὸν πέντων κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῶν ἰδίων.

Ἐκ τούτων ἐνθυμοῦμαι μερικὰς χιλιάδας.

Ὁμόλογα εἰς χεῖράς μου ἀπολεσθέντα καὶ χρεωστούμενα παρὰ τοῦ ἰδίου εἰκονικῶς πρὸς ἄλλους, καὶ οὗτοι πρὸς ἐμέ. λίρ. 60,000.

Ὁμοίως λιρ. 120,000.

Ἐπιχειρήσεις σκοπευούμεναι καὶ ὧν τὸ κέρδος ὑπελογίζετο, ἐν περιπτώσει μὴ ζημίας ἴσον πρὸς τὸ κέρδος τῆς ζημίας, λιρ. 300,000.

Ἀποβολὴ συζύγου μου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθε ὁ θάνατος τοῦ τέκνου μου, ἀρσενικοῦ ὄντος, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου ὑπολογίζω ζημίας ἱκανὰς, ὡς ὅταν ἐμεγάλωνε θὰ μοῦ ἀπέφερε κέρδη ἱκανὰ, ἐξαιρουμένων τῶν δαπανῶν τῆς ἀνατροφῆς του, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἱκανὰς, τὸ ὁμολογῶ, θὰ ὑφιστάμην ζημίας, ἀνταμειφθησομένας ὅμως ἐὰν ἔζη, ἐντόκως, προκειμένου μάλιστα νὰ πολιτογραφηθῇ καὶ ἕλλην λιρ. 700,000.

Λεχωνιὰ συζύγου μου, ἥτις μοῦ ἐκόστισε οὐκ ὀλίγα λιρ. 200.

Γεννητούρια τῆς ἀδελφῆς μου μεσ' τὴ *Μπουμπουλίνα* ἀνεξόδως, ἔξοδα λιρ. 50.

Ναῦλος ἀναχωρήσεως, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπλήρωνα ἂν δὲν ἔρευγα δωρεὰν διὰ τῆς *Μπουμπουλίνας*, λιρ. 30 1[50.

Τὸ ἐπάγγελμά μου σᾶς εἶνε γνωστὸν, ὥστε περιττὸν

νὰ τὸ σημειώσω, ἄλλως ὡς ἐκ τῶν γραφομένων ἐννοεῖτε, ὅτι ἤμαι ἔμπορος.

Εὐπειθέστατος

Μιμίκος Μπιρμπαντόπουλος.

Υ. Γ. Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς γράψω, ὅτι τὸ ἀντίτιμον τοῦ χαρτοσήμου περὶ οὗ σᾶς γράφω ἐν ἀρχῇ ὅτι τὸ λαμβάνετε ἐσωκλείστως, ὅτι ἐλησμόνησα νὰ τὸ ἐσωκλείσω, ὡς ἐκ τῆς βίας.

Διὰ τὸ πιστόν.

Παλῃάνθρωπος.

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙΑ

Ἐζήλεψε καὶ ὁ Θεὸς τῶν Ἄγγλων τὰ δελφίνια,
καὶ τοῦ κατέβη ἐξάφνα ἐμᾶς νὰ βομβαρδίση·
οἱ ἄγγελοι ἐννόησαν πῶς τοὔλθαν τὰ μπουρίνια,
καὶ ὁ καθένας ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση
Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐφώναξε «Ἄλτ λά! τραβᾶτε 'πίσω,
καὶ ὅλο τὸ κηφηναρὶ θὰ βομβαρδοβολήσω.»

Καὶ νὰ μουγκρίζουν ἄρχισαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι.
κ' ἀστροπελέκια ἔσχιζαν τὸν σκοτεινὸ αἰθέρα·
καὶ ὅλων τῶν Δυνάμεων οἱ σιδερένιοι στόλοι
τόση βροντὴ καὶ χαλασμὸ δὲν θἄκαναν 'δῶ πέρα.
Τί κανονίδι ἦτανε κ' αὐτὸ, ἀνάθεμά το!
βρονταῖς ἀπάνω 'στὰ 'ψηλὰ, βρονταῖς καὶ ἀπὸ κάτω.

Εἰς τὸ σημάδι ἔβαζε τὸν ἀντιβασιλέα,
ἀλλὰ τὴν κάθε μπάλα του ἐξέρευγε ἐκεῖνος·
ἀγελοῦσε τότε τῶν ξανθῶν Ἀγγέλων ἡ παρέα,
καὶ ὁ Θεὸς ἀγρίευε μὲ μιὰ σὰν Βεδουένος.
Γιὰ τὸν Τρικούπη ἄναψε ἐκεῖνα τὰ φουρνέλα,
κ' αὐτὸς νὰ μείνῃ ζωντανός; . . . τοῦ ἤρχετο σὰν τρέλλα.

Κ' ὁ Κουμουνδοῦρος θύμωσε μὲ τὸν θεὸ ἀκόμα,
γιατί τὸν ἀντιβασιλιᾶ νὰ μὴ τὸν κατακάψῃ·
μαζὶ μ' αὐτὸν ἐθύμωσε καὶ τῶν ἐννιὰ τὸ κόμμα,
κ' ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ἤρχετο τοῦ Θοδωρῆ νὰ κλάψῃ.
Ὦ! τί ἀνέλπιστη χαρὰ 'στοὺς ἀχαμνοὺς θὰ ἦτο,
ἂν ὁ Τρικούπης ἔξαφνα ἐκερασυνοβολεῖτο.

Θεὲ μεγαλοδύναμε, τῶν οὐρανῶν ἀφέντη,
τὰ θαύματά σου ὕψιστα, φρικτὴ ἡ δύναμίς σου,
ἀλλ' ὅμως δὲν μᾶς ἄρεσε αὐτὸ τὸ νέο γλέντι,
κ' ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἀπὸ βρονταῖς καὶ κτύπους παραιτήσου.
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ κτύποι....
Ὦ! τέτοια διασκέδασις καλλίτερα νὰ λείπῃ.

Ἄλλη φορὰ, Θεούλη μου, τέτοιο κακὸ μὴ κάνῃς!
μήπως ἡ ἄλλαις συμφοραῖς κ' οἱ πόνοι δὲν μᾶς φθάνουν,
μὰ θὲς καὶ σὺ μὲ τῆς βρονταῖς νὰ μᾶς ἀποτρελλάνῃς;
Ὦ! πῶς 'στὸν κάθε κτύπο σου τὰ νεῦρά μου μὲ πιάνουν.
Ἐμεῖς δὲν θέμε ἀστραπαῖς, φουρτούναις, ντραβέρι,
κ' οὔτε θεὸ πολεμιστὴ καὶ Ἄγγλο κανονιέρη.

Ἐσένα ὁ βομβαρδισμὸς καθόλου δὲν σκοτίζει,
οὔτε μπαροῦτι δαπανᾷς καὶ μπόμπες γιὰ γομώσεις,
ἀλλὰ σ' ἐμᾶς τὸ γλέντι σου παραπολὺ κοστίζει,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα 'μπορεῖς νὰ μᾶς σκοτώσῃς.
Μὴ τὰς Ἀθήνας, Σέϋμουρ τῶν οὐρανῶν, τρομάζῃς,
καὶ ἄλλο τίποτα νὰ 'βρῇς γιὰ νὰ διασκεδάζῃς.

Souris.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΓΑΔΑΡΟΥ.

Αἶας τοῦ Σοφοκλέους—Ἀραμπῆς τοῦ Σουρῆ.

Τ' ἀφεντικό μου τὴν περασμένη Κυριακὴ μ' εἶχε ξεπεζέψει 'νωρίς. Καὶ τὸ κριθάρι μου καὶ τὸ ἄχυρο ἦτο μπόλικο. Καὶ τὰ μὲν γκέμια μοῦ τἄβγαλε, τὸ σαμάρι ὅμως ὄχι. Πρᾶγμα ποῦ δὲν μοῦ τὄκαμε ἄλλοτε.

Ὅτε προετοιμαζόμουν νὰ κυλισθῶ, παρουσιάζεται ὁ γαδουρολάτης μου καὶ μὲ πέρνει.—Ἄειντε,, καϋμένε Ντουρῆ, μοῦ εἶπε θωπευτικῶς, καὶ ἀπόψε ἔχεις νὰ ἰδῆς πράγματα ποῦ δὲν τὰ εἶδες ποτὲ στὴ ζωή σου. Ντέέ!

—Ὑπομονὴ, κὺρ γάδαρε, καὶ νὰ 'δοῦμε τί ἔχομε νὰ 'δοῦμε.

Φθάνομεν εἰς τὰς Στήλας. Κόσμος, κόσμος, ἐνομίζες πῶς ἦσαν μυρμήγκια. Ἐπειδὴ ἦτο νύκτα καὶ δὲν ἔβλεπα καλὰ καλὰ, ἕνα δυὸ φοραῖς ἔκαμα ν' ἁπλώσω τὴν γαδαροσιαγῶνά μου, δυνάμει τῆς ὁποίας χιλίους ξεπάστρεψε ὁ Σαμψὼν Φιλισταίους, καὶ νὰ θερίσω μερικῶν κυριῶν τὰ καπέλα ποῦ ἦσαν σὰν περιβόλι φορτωμένα διάφορα χόρτα· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πρόθεσίς μου αὕτη θὰ ἐννοήθη, διότι ἤκουσα μίαν δεσποινίδα νὰ λέγῃ πρὸς ἄλλην:—Σοφία, Σοφία, ἔλα ἀπὸ 'δῶ, νὰ μὴ σὲ φάῃ ὁ γάδαρος.

Τέλος φθάνομεν ἐμπρὸς σὲ μιὰ πόρτα ἑνὸς περιβολίου κτῆμα τοῦ κυρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν 'πολιορκοῦσε ἄπειρον πλῆθος, καθὼς καὶ ἕνα παραθυράκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἄνθρωπός τις ἐμοίραζε κάτι χαρτάκια καὶ μάζευε δραχμάς.— Κάρολε, πέντε πρώτης.— Κάρολε, ἕνα δευτέρας.— Μοῦδωκες λάθος ρέστα δύο δραχμαῖς 'λιγότερο. —Σωστὰ εἶνε, ἔλεγεν ὁ Κάρολος. — Μοῦ λείπουν δύο δραχμαῖς, ἄνθρωπε.—Δὲν ἔχει ἄλλα.—Μιὰ εἴσοδο.—Δὲν ἔχει.— Κάρολε, τρία ἀπ' 'κεῖνα ποῦ ξέρεις.-Ὑστερώτερα.

Πρὸ τῆς θύρας ἠκούοντο ἄλλαι φωναί.—Ἐννέα ἡ ὥρα· πότε θ' ἀνοίξετε;—Σιγὰ, περιμένετε λίγο.—Ξεθεωθήκαμε, κατεπλακωθήκαμε.—Θὰ σπάσωμε τὴν πόρτα. Τέ-

λος ἀνοίγεται, καὶ τὰ πλήθη ὁρμοῦν νὰ εἰσέλθουν, εἰς τὴ φούργια μὲ πέρνουν σβάρνα καὶ μὲ φέρνουν μπρὸς τὴν μπόρτα.—Μωρὲ τίνος εἶνε τοῦτος ὁ γάδαρος; Τί γυρεύει ἐδῶ αὐτὸς ὁ γάδαρος;—Ἰδοὺ κατάστασις ἑλληνικῆς πολιτείας. Γαδάροι μεταξὺ ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις μὲ μπάζουν μέσα.—Αἴ, φωνάζει ὁ εἰσπράκτωρ, πιάστε τὸν γάδαρο νὰ πληρώσῃ τὸν δημόσιο φόρο.—Ἔχει μέρος στὴ παράστασι, λέγει τ' ἀφεντικό μου. Πίνω μου ἐγένετο τοῦ Κουτροῦλη τὸ πανηγύρι. Τρεῖς τέσσαρες χασάπιδες καὶ ποιμένες ὡδηγοῦσαν ὁλόκληρον κοπάδι τράγων, κατσικιῶν καὶ προβάτων, μεγάλος δὲ καυγᾶς ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ὑπαστυνόμου Ἀργυρίου.—Ποῦ τὰ πᾶτε, μωρὲ, τὰ τραγιὰ 'δώ πέρα μέσα σὲ τόσο κόσμο; Χασαπιό, μωρὲ, ἐπήρατε τὸ θέατρο; ἔλεγεν οὗτος πρὸς τοὺς χασάπιδες, καὶ αὐτοὶ πρὸς αὐτόν: Μὴ φωνάζεις κὺρ ὑπαστυνόμε, γιατὶ καὶ δηλωμένα εἶνε καὶ στὴ παράστασι θὰ κάμουν τὸ μέρος των.

Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνω εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ *Ἀπόλλωνος*—ἐκεῖ εὑρισκόμουν—πᾶν νὰ μ' ἀνεβάσουν ἀπὸ τὴν πόρτα, ξεφεύγουν τὰ δύο ξύλινα καὶ ξεκαρφωμένα σκαλοπάτια της, γλυστρῶ, καὶ μένω ὁ μισὸς μέσα στὴ πόρτα καὶ ὁ μισὸς ἀπ' ἔξω κρεμασμένος.—Αἴ, αἴ, φωνάζουν, μιὰ γαϊδουροκεραλὴ κάμμιὰ δεκαριὰ μασκαρεμένοι, καὶ ἔγια-μόλα, ἔγια-λέσα, μ' ἀνεβάζουν. Φωναῖς, τρεχάματα. Ὁ ἕνας ἐφώναζε,—τὴν περικεφαλαία μου, ὁ ἄλλος τὴν χλαμύδα μου, ἡ γυναῖκες τὸν Σουρῆ νὰ τὰς πουδράρῃ καὶ χίλια δύο ἄλλα.

Φόρα, ἐφώναζε τὸ κοινὸ—Σαϊλερ, ἕνα κομμάτι ἀκόμη, ἔλεγεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μασκαρεμένους ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα τοῦ καταπετάσματος. Ἀρχίζει ἡ παράστασις καὶ ἀκούω ἕναν νὰ λέγῃ πρὸς ἕναν ἄλλον·—Κώστα, στάσου νὰ 'πῶ ἐγὼ τὸ μέρος σου γιὰ νὰ πάρῃς θάρρος ὡς βουβὸ πρόσωπο. Καὶ τὸ εἶπε.

Νά σου καὶ ὁ *Αἴας* μὲ μιὰ χασάπικη μαχαίρα· μοῦλθε νὰ βάνω τὰ γκαρίσματα, ἀπὸ τὸν φόβο μου, ἀλλὰ ντράπηκα. Ἔπειτα ἔβαζε κάτι φωνάρες ἐκεῖνος, ποῦ περνοῦσαν ταῖς δικαῖς μου. Φθάνουν οἱ χασάπηδες μὲ τὰ τραγιά: — Τὸ νοῦ σου, μπάρμπα-Γιώργη, νὰ μὴ μᾶς ἀναληφθῇ κάνένα καὶ δὲν εἶναι ποῦ θὰ χάσωμε τὸ τραγί, ἀλλὰ θὰ πάῃ καὶ τὸ τομάρι μαζύ. Ἀρχίζει ἡ δευτέρα πρᾶξις καὶ ἐνῷ ἐξηκολούθει ἤκουσα τὸν ἑξῆς διάλογον μεταξὺ τῶν παριστανόντων — Τίγκα τὸ θέατρο. Τὴν ἔκαμε πάλι ὁ Βαρβέρης. — Τυχερὸς ἄνθρωπος! Καὶ ὁ Νικηφόρος:—Ἔτσι μοῦρχεται νὰ μὲ πιάσῃς ἀπὸ τὴ μύτη νὰ σκάσω. Βρὲ, Σουρῆ, τοῦλεγα, βρὲ μὴ δώσῃς σ' αὐτὸν τὸν Ἀραμπῆ, δός τόν μου ἐμένα . . . Ἄει στὸ διάολο . . . Δὲς ἐκεῖ κόσμο! Αὐτὸ δὲν εἶνε θέατρο, εἶνε πλημμύρα θεάτρου, εἶνε ὁ Νεῖλος ποταμὸς μὲ τὴ πλημμύρα του. Ἄρπαζε σὺ, κύριε Βαρβέρη 2 1[2 χιλιάδες φραγκούλια, καὶ χαῦτε σὺ μύγιαις, Νικηφόρε. Φρφφοῦς.

Τελειώνει τὸ δράμα καὶ εἰσέρχονται διάφοροι ἄνθρωποι εἰς τὴν σκηνή. Ἀρχίζουν οἱ διάλογοι: — Πῶς πῆγε τὸ δράμα; Ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ κόσμος;—Ἔτσι κ' ἔτσι, δὲν πῆγε ἄσχημα. Ὁ Μενέλαος ἤτο ντίπ ψωφῆμι. Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων τ' ἦτον πάλι ἐκεῖνα πούλεγε: *Ὦ ἰδοὺ κὶ ἡ Μηνήληους χάριν τοῦ ὑποίου ἰκάναμι τοῦμ μπλοῦμ τούτουν.*—Ἀμ ἡ γυναῖκα; *Οὔ ἀναξ Λυσσῶν, ἐχέμφρων καὶ . . . πάκια πάκια πάκια.* Δὲν ἔλεγε ἡ εὐλογημένη καὶ τὰ λοιπά. Ἄκουσα καὶ ἕναν ἄλλον νὰ λέγῃ, ὅτι, ὁ *Ὀδυσσεὺς κεῖται ἐγκρημεῖς εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αἴα.*

Ἐν τούτοις, φίλοι, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὸ δράμα, ἐπαίχθη ὡς ἦτο δυνατὸν νὰ παιχθῇ, καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ λαθάκια τῆς γλώσσης εἶνε ἀνάξια καὶ λόγου. Πᾶς σὲ μιὰ κυρία νὰ μιλήσῃς καὶ τὰ χάνεις, ὄχι ἐνώπιον δισχιλίων θεατῶν; Καλὰ πῆγε, καλὰ, καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ λόγια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Ἄρχεται ὁ *Ἀραμπῆς*. Ὁ Νικηφόρος φουρκισμένος μὲ καβαλλικεύει. Ἐσκέφθην καθ' ἑαυτόν: — Ἂν αὐτοὶ ποῦ εἶνε ἄνθρωποι ἐντρέπονται νὰ βγοῦν ἐνώπιον τόσου κόσμου καὶ τὰ χάνουν, ἐγὼ πῶς θὰ βγῶ μ' αὐτὰ τὰ γαϊδουρινὰ μοῦτρα ποῦ ἔχω; Θυμώνω, μὲ πιάνει τὸ γαϊδουρινὸ πεῖσμα καὶ γονατίζω. Φούρκα ὁ Νικηφόρος.— Τραβᾶτέ τον ἀπὸ τ' αὐτιὰ, ἀπὸ τὴν οὐρὰ, φωνάζει, καὶ ἔφθασε τὸ μέρος μου νὰ βγῶ. Εἶδαν καὶ ἔπαθαν νὰ μὲ σηκώσουν. Μόλις ξεπρόβαλαν τ' αὐτιά μου κι' ἀρχίζουν τὰ χειροκροτήματα. Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἀπὸ τὴν χαρά μου τὴν ἔπαθα Καὶ ὅ,τι ἔπαθα τὸ εἶδε ὅλο τὸ κοινὸν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐντρέπομαι ποῦ τὸ λέγω δημοσία. Μικρὰ συγκίνησις, κύριοι, νομίζετε, ὅτι μὲ ἔπιασε;

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως μὲ πῆραν νὰ φύγωμε. Μεταξὺ τοῦ ἐξερχομένου πλήθους ἔχων τεντωμένα τ' αὐτιά μου ἤκουσα ποικίλους διαλόγους, ἐξ ὧν ἰδοὺ ὀλίγοι:

— Πῶς σοῦ φάνη ἡ παράστασις, Ἑλένη;

— Ὡραία. Ἐκεῖνα τ' ἀραπόπουλα εἶχον ἕνα γοῦστο. Καὶ τὰ τραγούδια δὲν πῆγαν ἄσχημα.

Ἄλλη πρὸς φίλον της: — Ἐκεῖνο τὸ ζαχαροκάλαμο καὶ κάτι ἄλλοι στίχοι, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου.

— Οὔ καὶ σὺ τόρα, τὸ ἔχει ἡ κωμωδία.

Μεταξὺ δύο Ἀλεξανδρινῶν:—Δηλαδὴ, ἂν τὸ μάθῃ ὁ Ἀραμπῆς, ὅτι τὸν κάμαμε κωμῳδία, δὲν θ' ἀφήσῃ ρουθοῦνι ζωντανὸ εὐρωπαίου.

— Ναὶ, μὰ ἡ Ἀγγλία πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ; Αὐτὸ δὲν τὸ σκέπτεσαι;

Σύζυγος πρὸς σύζυγον, καθὼς συμπεραίνω:—Ὡραῖα ἦσαν ἐκεῖνα τὰ σαλβάρια τῶν φελαχεσῶν.

— Ἀμ' ἐσὺ δὰ, σαλβάρι σώνει νὰ δῇς, καὶ εἶνε ὅλα ὡραῖα.

Εἰς μονολογῶν καὶ ψάλλων τὸν ὕμνον τοῦ Ἀραμπῆ.

Γιαλέλιμ, γιαλέλιμ, γιαλέλιμ Ἀραμπῆ
Χιαχαβάχα Ἀραμπῆ
Γιαλέλιμ, λέλιμ, λέλιμ, Γιαλέλιμ, λέλι, λέλι.
Λέλι, λέλι, λέλι, λέλι,
Ἔτσι ὁ Ἀραμπῆς τὸ θέλει.

Διὰ τὸν ἀγράμματον γάδαρον

Παληάνθρωπος.

Οἰκογένεια—Κοινωνία.

I

Οἱ γονεῖς κατὰ τὴν γνώμην των, ἢ ἐπὶ τῇ προτροπῇ συγγενῶν καὶ φίλων, δύνανται ν' ἀποποιηθῶσι τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός των, εἰς τὸν πρῶτον ἐμφανισθέντα μνηστῆρα, ὅταν δὲν εὑρίσκωσιν αὐτὸν τέλειον καθ' ὅλα, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸν δεύτερον, ἐκτὸς ἂν ἦνε ὁμολογουμένως οὗτος διὰ πέταγμα κατὰ τὸ λόγιον, διότι δύο μὴ καλῶς δε-

δικαιολογημέναι ἀποποιήσεις, συνειθίζουσι τοὺς λεπτολόγους αὐτοὺς γονεῖς νὰ προθῶσιν εἰς τρίτην, τετάρτην καὶ καθεξῆς, ἕως οὗ, παρερχομένης τῆς ἡλικίας τῆς κόρης, ἀπαντῶσιν ἐξ ἀντιθέτου τὸ ἴδιον καὶ τότε, ἀλλ' ἀργὰ πλέον, ἐννοοῦσι τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν ἔκαμαν εἰς τὸ μαραινόμενον τέκνον.

Ὅθεν πρέπει νὰ γείνουν οἱ γονεῖς πρακτικώτεροι καὶ κυρίως δὲν πρέπει νὰ παριδωσι τὴν ἀντληθεῖσαν ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην συμβαινόντων ἰδέαν, οἱ ἔχοντες πλέον τῆς μιᾶς θυγατέρας, διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσωσι θετικῶς μὲ τὸν χρόνον, ἐκτὸς τῆς μὴ ἀποκαταστάσεως ἀνεκτιμήτων τέκνων, τὴν διαρκῆ πλήξιν καὶ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν των τράπεζαν.

Αἱ νεάνιδες ἀφ' ἑτέρου, ἐκτὸς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἦνε μυθιστορικαὶ καὶ δύσκολοι, διότι ἔρχεται στιγμὴ μεταμελείας, ὀφείλουν νὰ ἐννοήσωσιν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου των, διὰ νὰ ζήσωσιν εὐτυχεῖς καὶ κατὰ τὴν ὑπανδρείαν των, ὅτι ἔληξαν δι' αὐτὰς πλέον αἱ τέρψεις τῆς ἐλευθέρας ζωῆς, αἱ χίμαιραι καὶ αἱ φαντασιοπληξίαι καὶ ὅτι ἤρχισαν αἱ θελξίπικροι καὶ πολυκύμαντοι ἀσχολίαι τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἀπαιτοῦντες οἰκονομίαν ὑπομονὴν καὶ σωφροσύνην.

Οἱ δὲ νέοι, οἱ σκεπτόμενοι δι' ἀποκατάστασιν πρέπει, ἵνα ζήσωσιν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ἔποψιν εὐδαίμονες, νυμφευόμενοι νὰ χωνεύσουν τὴν ἰδέαν, ὅτι προσθέτουν ἕνα ἔτι υἱὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πενθεροῦ των καὶ οὐχὶ ἕνα ὑλιστὴν *ἀγιογδύτην*, ζητοῦντα διὰ προῖκα καὶ αὐτὴν τὴν πνοὴν τῶν γονέων τῆς κόρης.

II

Γράφω μετὰ πόνου ἀληθῶς, διότι παρατηρῶ ὅτι ἕνεκα τῆς δυσκολίας τῶν γάμων, προστεθέντος σήμερον καὶ τοῦ ἑτέρου ὀλεθρίου κακοῦ, τοῦ ἀνοικονομήτου τῆς συντηρήσεως, πλεῖσται ὅσαι οἰκογένειαι, εἶνε δύσθυμοι· ἢ μᾶλλον ἅπασα ἡ σύγχρονος κοινωνία ἔχει ἓν εἶδος πικρίας ἐν τῇ καρδίᾳ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ κυρίως τὸ διατὶ καὶ οὐχὶ μόνον πολιτικῶς, ἀλλ' οὔτε ἠθικῶς εὐχαριστημένη εἶνε

Ἀγνοοῦσα δ' ὡς εἴπομεν ποῦ νὰ τ' ἀποδώσῃ, ἐνῷ αὕτη ἡ ἰδία εἶνε ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ, ἐγένετο χρηματολάτρις καὶ ἀσχολεῖται πῶς νὰ θησαυρίσῃ διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου, νομίζουσα τὸ χρῆμα καὶ μόνον τὸ χρῆμα ὡς μόνην θεραπείαν· ἐνῷ διὰ νὰ εὐτυχήσῃ κοινωνία, πάσχουσα ὡς ἡ ἰδική μας, ἀληθῶς, διὰ νὰ γελάσουν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ καρδίας ἐξ εὐχαριστήσεως τὰ χείλη της καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν χαρὰν ἀπὸ ψυχῆς, ἀντὶ νὰ ἦνε κατηφὴς καὶ στενοχωρημένη, ἀπαιτεῖται νὰ καταστήσῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ γάμου εὔκολον, διὰ νὰ βλέπῃ ἕκαστος εἰς τὸν οἰκόν του, ἀντὶ ὑπερηλίκων παρθένων, γαμβροὺς παρ' αὐτὰς καὶ ν' ἀκούῃ ἐξερχόμενα ἀπὸ τριανταφυλλένια χείλη τὰ ἀθῶα γέλοια καὶ τὰς χαρμοσύνους φωνὰς μικρῶν ἐγγονῶν, ὥστε νὰ ὑπανοίγηται ἡ καρδία του ἐξ ἡδονῆς καὶ νὰ εὐφραίνηται ἡ ψυχή του.

Ἐκτὸς τούτου νὰ καταστήσῃ εὔωνον τὴν προμήθειαν τοῦ βίου ἵνα μὴ ἀγωνιᾷ ἕνεκα τῆς ὑπερτιμήσεως ἁπάντων ἕκαστος καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀνακράζῃ:

— Πῶς θὰ ζήσω; Λοιπὸν ἃς κλέψω, ἃς ἁρπάσω, ἃς καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης θνήσκοντος καὶ ἃς σημειωθῶ ἐγὼ, ἀντὶ ὑποδειχθέντος υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ, ἐκτελεστὴς τῆς μυστικῆς διαθήκης του, ἃς ζητήσω ὑπέρογκον προῖκα, ἃς πωληθῶ, ἃς ἐπιορκήσω, ἃς ἀδικήσω ὁπωσδήποτε, διὰ νὰ θησαυρίσω. Ὦ Ὑλισμέ! σὺ εἶσαι ἡ ἀληθὴς θεότης.

Ὄχι, συμπατριῶτα, λανθάνεσαι. Δὲν εἶνε, ὡς φαντάζεσαι, δύσκολος καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀγγελομόρφων τέκνων σου καὶ αἱ προμήθειαι τοῦ βίου, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃς ὡς ἠνόουν τοῦτο οἱ ἄνδρες τοῦ 1821, καθ' ἣν μακαρίαν ἐποχὴν καὶ γάμοι ἐγίνοντο, ἅμα τῇ ὡριμότητι τῶν νεανίδων, εὐκόλως καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως εἶχον τότε ἄφθονα ἅπαντες, καὶ ἐπολέμουν συγχρόνως κατὰ ἰσχυροῦ ἐχθροῦ, τὸν ὁποῖον ἐνίκων, καὶ ἐπολιτεύοντο ὡς πατριῶται, καὶ ἦσαν ὑπερήφανοι, ὡς ἀετοί, θηρεύοντες δόξαν ἀντὶ δεκάρας, ἐνῷ ἡμεῖς οἱ χρηματολάτραι εἰμεθα ταπεινοὶ ὡς σκώληκες, καὶ ἐδόξασαν τὴν πατρίδα, ἣν καὶ ἠλευθέρωσαν, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃς, συμπατριῶτα, λέγω, ὡς οἱ προπάτορές μας, ὅτι μόνη ἡ κοινωνία, ἥτις γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν, ἀντὶ νὰ τὴν θεωρῇ ἀκαταλόγιστον καὶ *σκοργιασμένας* ἰδέας, ἥτις περιφρονεῖ τὴν διαφθορὰν, ἀντὶ νὰ τὴν πιστεύῃ ὡς ἐξευγενισμὸν καὶ ἥτις θεωρεῖ τὸν δι' αἰσχροκερδείας πλουτοῦντα ὡς μολυσματικὴν νόσον, ζῇ εὐδαιμονοῦσα, ἔχει τὴν εὐκολίαν τῶν γάμων, εὕωνα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ ὅλα τ' ἀγαθά.

Φαλέζ.

ΟΙ ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

ΤΕΡΓΕΣΤΗ, 24 Ἰουλίου.

Τὸ μέγα ὡρολόγιον τοῦ Δημαρχείου ἀποτελοῦντος τὴν πρόσοψιν τῆς Μεγάλης Πλατείας, εἶχε σημάνει τὴν ἐνάτην τῆς νυκτὸς ὥραν. Χιλιάδες λαοῦ συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐν λόγῳ πλατεῖαν. Ὁ ἀρχιδοὺξ Λουδοβίκος ἐθέατο τοῦ πλήθους ἀπὸ τοῦ Διοικητηρίου κειμένου παραπλεύρως αὐτῆς. Πρὸ μικροῦ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ κατέλιπε τὸν κυκλοτερῆ αὐτῆς χῶρον, ὅστις πληρωθεὶς ἐν ἀκαρεῖ ὑπὸ τοῦ ὁλονὲν συνερχομένου πλήθους, παρεῖχε τὴν εἰκόνα μυρμηκιῶν ταραττομένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ των. Ἡ νυκτερινὴ τελετὴ δὲν ἔληξεν ἔτι: τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν ἔμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ σωματεῖον τῶν *Βετεράνων*, ὅπερ ἀνεμένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Τὸ σωματεῖον αὐτὸ εἶναι τὸ ἐθνικὸν, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἰταλοφρόνων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀντεθνικὸν κόμμα. Ἡ Τεργέστη τὴν προτεραίαν ἐνεκαινίασε τὴν ἔκθεσίν της εἰς ἀνάμνησιν τῆς πεντηκοσιετηρίδος αὐτῆς ὑπὸ τὴν Αὐστριακὴν ἐπικυριαρχίαν. Τὴν νύκτα ταύτην διὰ φωταψιῶν καὶ διαδηλώσεων ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ τὴν πανήγυρίν της. Τὸ σωματεῖον τῶν Βετεράνων εἰς διπλῆν σειρὰν ἀνδρῶν κρατούντων φανοὺς καὶ λαμπάδας ἀνημμένας ἐφάνη διελαῦνον τὴν ὁδὸν τοῦ *Κόρσου*. Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἐπροπορεύοντο καὶ εἵποντο τῆς μουσικῆς τοῦ σωματείου, στρατιωτικῷ βήματι. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν αἱ ζητωκραυγαὶ ἔπνιγον τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν ὀργάνων! Χίλια καὶ διακόσια φῶτα περιέκλειον ὅλον ἐκεῖνο τὸ συνωθιζόμενον πλῆθος. Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ, ἐκρήγνυται φοβερὰ βόμβα καὶ πίπτουσι νεκροὶ καὶ θανασίμως πληγέντες πολλοί, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος ἀνευδὸν τὸ κατ' ἀρχὰς

ζητεῖ νὰ τραπῇ εἰς ἄτακτον φυγήν. Ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου κεῖται ἤδη ἐπὶ του λιθοστρώτου, συντετριμμένον ἔχων τὸν ἕνα του πόδα! . . . .

Τί ἐσήμαινεν ἄρα ἡ βόμβα ἐκείνη, καὶ τίς ὁ σφενδονίσας αὐτὴν τολμητίας κατὰ τοῦ πανηγυρίζοντος λαοῦ; Μήπως τὰ τέκνα τοῦ Βορρᾶ ἀπαυδήσαντα ἐν τῇ ἀνίσῳ πάλῃ κατ' ἀμειλίκτου τυραννίδος, διεσπάρησαν ἀνὰ τὴν γῆν πᾶσαν ὀμόσαντα τὸν ὄλεθρον τῶν ἀπανταχοῦ θνητῶν, ἢ μήπως εἰς τὰ εἴδη τῶν τεργεσταίων ἐμπορευμάτων δέον νὰ συγκαταλογισθῶσι καὶ αἱ μηδενιστικαὶ βόμβαι;

Ὄχι! οὐδεμία γωνία τῆς γῆς δύναται νὰ πανηγυρίζῃ τὴν **Ἐλευθερίαν** ὁπόταν παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κεῖνται ἄνθρωποι φέροντες εἰς τὰ στήθη των βαρέα σίδηρα! Οὐδὲ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ αὐτοκράτορες δύνανται νὰ ἑορτάζωσι τὰς ἐπετηρίδας αὐτῶν καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ γενέθλια, ὁπόταν οἱ λαοὶ οἵτινες τοὺς ἔστησαν ἐκεῖ ἐπάνω, κλονίζονται εἰς τοὺς πόδας των ἐκ χρονίας κυβερνητικῆς νόσου! Οὐδὲ τὸ χρῆμα νὰ καίεται εἰς φωταψίας καὶ ἄλλας ἐπιδείξεις ἀρχοντικάς, ὁπόταν ἡ χήρα καὶ τὸ ὀρφανὸν ἔν τινι ὑγρᾷ φωλεᾷ ἀποθνήσκουν τῆς πείνης! καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐγείρωνται ἀψίδες καὶ ἡρῶα, οὐδὲ δι' ἀνθέων νὰ στρώνωνται αἱ ὁδοὶ καὶ οἱ διάδρομοι διὰ πλουσίων ὑφασμάτων, ὁπόταν τὸ ψῦχος καταμαραίνει τὰ γυμνὰ μέλη τοῦ μικροῦ ἀγυιόπαιδος. Καὶ δὲν δύνανται ἀκόμη νὰ σύρωνται ἐπὶ τεθρίππων ἄνθρωποι γαυριῶντες, οὔτε εἰς τὰς ἀγκάλας ἑταιρῶν νὰ ἐντρυφῶσι, οὐδὲ ἀμερίμνως νὰ περιοδεύωσι, οὐδὲ ἐν τοῖς θεάτροις νὰ ἐνδιαιτῶνται, οὐδὲ εἰς παχέα στρώματα νωχελῶς νὰ βυθίζωνται, ὁπόταν ἡ ἀνθρωπότης ἡ πολλὰ πάσχουσα, ὑφίσταται ὅλας τὰς στερήσεις! Ἐὰν ὁ ὀρθὸς λόγος δὲν λύῃ τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ πρόβλημα, ἐὰν αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι φθάνωσι μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ σταματῶσιν ἐκεῖ, ἐὰν αἱ ἐφευρέσεις δὲν δύνανται πλειότερον, ἡ βόμβα, ναί, ἡ βόμβα, θὰ ἐκρήγνυται ἑκάστοτε πρὸ τῶν ποδῶν μας καὶ τὸ ἐγχειρίδιον δὲν θὰ κρυβῇ εἰς τὴν θήκην!

Ἡ γῆ δὲν ἐπλάσθη διὰ νὰ τὴν νέμεται εἷς, καὶ ἐννενήκοντα ἐννέα νὰ δουλεύωσι, οὐδὲ διὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ εἷς καὶ οἱ λοιποὶ νὰ τὴν καταρῶνται!

Ἐν ὅσῳ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι συνδεθέντες μὲ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πρὶν ἔτι ἀποθάνωσι, διὰ νὰ ἐξάγουν τὸν ἄνθρακα καὶ τὰ ἄλλα μέταλλα, ἐν ᾧ ἄλλοι ἀσφυκτιοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, καὶ πειρῶνται νὰ ἀνέλθουν εἰς τὰ αἰθέρια· ἐν ὅσῳ εἰς τοὺς ἀγροὺς οἱ αὐθένται πλὴν τῶν δένδρων φυτεύωσι καὶ ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς καρπῶνται καὶ τοὺς κλαδεύουν ἀσπλάγχνως· ἐν ὅσῳ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ οἱ κεφαλαιοῦχοι μεταχειρίζωνται ἐξ ἴσου τὰς σιδηρᾶς μηχανὰς καὶ τὰ σάρκινα σώματα, ἐν ὅσῳ ἡ πεῖνα, τὸ ψῦχος καὶ ὁ καύσων θὰ εἶναι ὁ κλῆρος τῆς πολλῆς ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ κοινωνικὴ πλάστιγξ διάκειται ἐν ἀνισορροπίᾳ καθὼς ὁ αἰθὴρ πρὸς τὸν ᾅδην, ἡ βόμβα θὰ ἀνατινάζῃ ἑκάστοτε τὸ βαρὺ αὐτῆς μέρος, τὸ πιέζον, τὸ καταθλίβον! Ὅταν δὲ εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθενται ἐθνικοὶ λόγοι, ὅταν ἡ πανωλεθρία αὐτὴ ἀποδίδεται εἰς κυβερνητικὴν ἀκολασίαν, τὰ βίαια μέσα δέον νὰ ἐξηγῶνται ἀπαραλλάκτως, ὡς τὰ ἔκρυθμα φυσικὰ φαινόμενα ὁπόταν οἱ νόμοι τῆς φύσεως παραβιάζωνται!

Καὶ ἡ προχθεσινὴ ἐκραγεῖσα ἐδῶ βόμβα ἦτο διαμαρτύρησις ἔντονος κατὰ τῆς ἐθνικῆς δῆθεν ἑορτῆς. Ἡ πόλις τῆς Τεργέστης, πλὴν τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ἐκπροσωπουμένης ἐδῶ ὑπὸ δρῶντος εὐαρίθμου κόμματος, καὶ ἥτις τὴν σύρει, καθὼς τὸν σίδηρον ὁ μαγνήτης, πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καίτοι ἡ γεωγραφικὴ αὐτῆς θέσις καθίστησιν τὴν ἰδέαν αὐτήν, ἐν τῷ παρόντι τοὐλάχιστον, ἰδανικήν, ἡ Τεργέστη, λέγω, δυσφορεῖ κατὰ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, ἕνεκα τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς ἀδρανείας κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας δεκαετηρίδας, ἣν οἱ κάτοικοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἀμεριμνοῦσαν αὐτοκρατορίαν.

Ἀπὸ τοῦ 54 καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐμπόριον τῆς Τεργέστης ὀπισθοδρομεῖ. Τὰ αἴτια τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου ἐν τῷ κεντρικωτέρῳ καὶ ἐπισημοτέρῳ τοῦ Ἀδρία λιμένι δὲν εἶναι δυσεύρετα. Τοὐναντίον ταῦτα ἀποδοτέον εἰς τὴν ἔλλειψιν συγκοινωνίας! καὶ ἴσως ὑμεῖς ἐκπλαγῆτε ἐπὶ τούτῳ γιγνώσκοντες ἀφ' ἑνὸς τὸν στόλον τοῦ Λόϋδ ἰσόπαλον τοῦ Σεϋμοὺρ κατὰ τοὺς τόνους, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν σιδηρόδρομον ὅστις συγκοινωνεῖ πλειότερον παντὸς ἄλλου τὴν Τεργέστη, μετὰ τῆς Αὐστρίας. Καὶ ὅμως τὰ ἀμύθητα πλούτη τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας καὶ ἡ ἀκατάπαυστος κίνησις τοῦ ἐν λόγῳ σιδηροδρόμου, φέρουν εἰς τὴν φυσικωτάτην σκέψιν ὅτι τὰ δύω αὐτὰ τῆς συγκοινωνίας μέσα εἶναι τὰ μοναδικὰ ἐδῶ, τὰ προνομιοῦχα, τὰ ἀπηλλαγμένα συναγωνισμοῦ, τὰ καταθλιπτικὰ ἑπομένως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας διὰ τῆς ὑπερτιμήσεως τῶν ναύλων. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ Τεργέστη ὀπισθοδρόμει εἰς τὸν κερδοσκοπικὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ἐνῷ πολλοὶ λιμένες καὶ ἄλλα ἐμπορικὰ κέντρα ἔβαινον γοργῷ τῷ ποδί· τότε δὲ μόνον ἐξηγέρθη τοῦ ληθάργου, ὅταν ἡ Φιοῦμε, τὸ Ἀμβοῦργον καὶ ἄλλα δευτερεύοντα ἐμπορικὰ σημεῖα ἀπερρόφων τὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς πρωτοβουλίαν. Καὶ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ἥ τε εἰσαγωγὴ καὶ ἡ ἐξαγωγὴ πάντων τῶν ἐμπορικῶν εἰδῶν ἐνεργεῖται εἰς τοὺς ἐν λόγῳ λιμένας μὲ δύω καὶ τρία τοῖς ἑκατὸν ἔλασσον τοῦ τῆς Τεργέστης· ἡ ἐξαγωγὴ ἀκόμα τῆς σακχάρεως παραγομένης ἐν τῇ Κροατίᾳ ἐνεργεῖται κατὰ πολὺ σήμερον διὰ τοῦ Ἀμβούργου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῇ γενικῇ προόδῳ δὲν ὑστέρησαν αἱ μικραὶ αὐταὶ ἀνταγωνίστριαι τῆς Τεργέστης, ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη οὐδὲν βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω ἔκαμε τῇ ἀρωγῇ τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' ὑπὸ μανδραγόρα καθηῦδε!

Ὅλην αὐτὴν τὴν κακοδαιμονίαν τῆς πόλεως τὸ ἰταλικὸν κόμμα ἐκμεταλλεύεται καὶ ἐπιρρίπτει εἰς τὴν Κυβέρνησιν, παρορῶσαν τὰ τεργεσταῖα συμφέροντα, καὶ ἀντιπράττει εἰς πᾶσαν αὐτῆς ἀπόφασιν, καὶ συνωμοτεῖ καὶ διαβουλεύεται ἐπαναστάσεις! Ἐνῷ ἡ Κυβέρνησις τὰ ἴσα ἀντιπαρέχουσα, ἀμεριμνεῖ ὁλοτελῶς τῶν συμφερόντων τῆς πόλεως, ὀμόσασα κατ' αὐτῆς τὸν διὰ τῆς ἀτροφίας θάνατον, ἢ τὴν ὑποχώρησιν.

Ἴδωμεν ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ ἀγὼν οὗτος.

Κλωψτόκ.

Υ. Γ. Οἱ ἐθνικοὶ ἐδῶ προέβησαν χθὲς καὶ προχθὲς εἰς ζωηρὰς διαδηλώσεις κατὰ τῶν Ἰταλοφρόνων ἔχουσας μάλιστα ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα. Εὐτυχῶς τὰ ὅπλα τῆς ἐκθέσεως εἶναι σύγχρονα τοῦ Γολιὰθ καὶ τοῦ Δαυίδ.

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ

παρακαλοῦνται νὰ ἐνθυμηθῶσι τοὺς λογαριασμούς των μὲ τὸ «Μὴ Χάνεσαι».